

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA MUJER QUE SABIA LEER

Le sèmeur

França, 2017

Direcció: Marine Francen

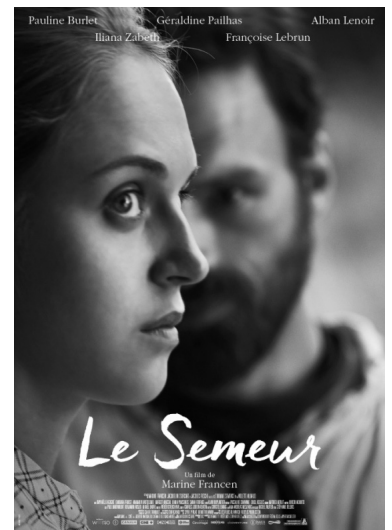
Intèrprets: Geraldine Pailhas, Pauline Buret, Iliana Zabeth, Alban Lenoir

Durada: 98 min

Gènere: Drama

Idioma: Francès

Data d'estrena: 11/05/2018

Empoderament femení en temps de guerra

Le sèmeur (*El sembrador*, 2017), un títol sintètic en comparació amb el de la versió per al mercat espanyol, *La mujer que sabía leer*, molt més descriptiu, és el debut en la direcció de Marine Francen, una cineasta francesa amb llarga experiència en el sector, sobretot com a ajudant de direcció de realitzadors tan importants com Michael Haneke o Olivier Assayas. Per a la seva obra prima, Francen no ha escollit una història precisament fàcil ni coneguda, però en la seva trama hi podem reconèixer alguns elements que la fan sorprendentment actual i contemporània. En qualsevol cas, el seu debut no ha passat desapercebut i en el darrer Festival de Sant Sebastià va ser premiat amb el prestigiós premi Nous Realitzadors, que valora el nou talent i guardona la millor obra prima del certamen. L'acció de *Le sèmeur* se situa en un poble petit i aïllat dels Alps francesos el 1852, un moment especialment convuls de la història de França. Lluís Napoleó, que més tard s'autoproclamà emperador amb el nom de Napoleó III, ordena una neteja arreu del país dels republicans que s'han oposat al seu regnat. Les tropes imperials porten a terme una autèntica persecució que acaba en l'execució de molts d'aquests opositors o, en el millor dels casos, el seu empresonament o trasllat per fer treballs forçats en territoris com ara Algèria. Al poble on es desenvolupa la trama del film, la neteja serà radical, fins al punt que tots els homes són detinguts i deportats. I aquest és el punt de partida que serveix de fil conductor a la proposta de Marine Francen: de quina manera pot sobreviure un poble perdut a les muntanyes sense cap home, durant un temps llarg i en ple segle XIX. El que més crida l'atenció de *Le sèmeur* és el seu absolut rigor històric i la sobrietat de la seva posada en escena. Francen treu un gran partit de l'ambient gairebé claustrofòbic i endogàmic en què viuen les dones del poble durant més de dos anys. Del xoc emocional que els produeix la deportació de tots els homes, es passa a la valentia de l'empoderament femení per fer front i sobreviure a la nova situació. La proposta cinematogràfica de Francen és absolutament mesurada, sempre amb el to adequat a cada moment, sense concessions. Hi ha una voluntat naturalista molt ben expressada a través de la fotografia, esplèndida i de clares reminiscències preimpressionistes –sobretot en les diverses seqüències de la sega dels camps–, amb un encomiable ús dels espais –tant exteriors

com sobretot interiors–, treballant principalment amb llum natural. No hi ha cap concessió al preciosisme. Francen no permet que una possible edulcoració dels bellíssims paisatges distregui per res l'espectador d'allò que verdaderament l'interessa: posar el focus en el conflicte dramàtic, expressat amb la cadència justa. És obvi que quan apareix l'element masculí en la trama, la pel·lícula fa un tomb. No tant en la proposta formal, que es continua mantenint en aquesta línia de sobrietat i rigor que hem esmentat, com en el conflicte dramàtic. Per moments, tot el que es planteja –per la mateixa situació, per l'entorn revolucionari que s'intueix, per l'època específica en que està ambientada– recorda poderosament la recent *The Beguiled* de Sofia Coppola (en el mercat espanyol, *La seducción*, 2017) i el seu precedent, *The Beguiled* de Don Siegel (*El seductor*, 1971). La presència masculina és l'element detonant que trenca l'equilibri, que provoca el conflicte. En tots tres casos, la tensió sexual, la pulsó entre desig i convenció social, és un motor dramàtic de gran importància. A partir de l'eclosió de la presència masculina, el concepte de comunitat, fortament reforçat, canviarà, i ja mai més serà el que era. La desconfiança deixarà pas a l'enveja, i aquesta a una soterrada lluita de poder on el component generacional tindrà un marcat potencial decisor. Per Marine Francen, el que és essencial és remarcar el vigor d'aquest empoderament femení que va permetre que aquella comunitat tingués l'autonomia i la llibertat per –en un moment especialment conflictiu– prendre les seves opcions vitals i que les dones fossin mestresses del seu destí.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona